

Beyoğlu Anadolu İmam Hatip Lisesi

MAHLÂS

AYLIK KÜLTÜR-EDEBİYAT DERGİSİ SAYI:2 OCAK 2015-RABİÜLEVVEL 1436



İmtiyaz Sahibi

Beyoğlu Anadolu İmam Hatip
Lisesi adına Mahmut Yelek

Tetkik Eden

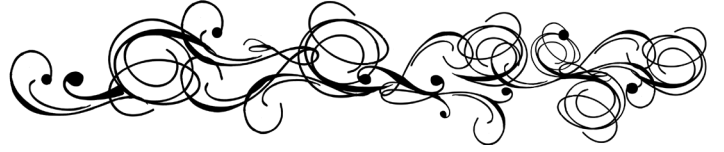
Süleyman Ocakçı

Yayın Kurulu

Muhammed Musa Bakar
Akif Akyıldız
Abdullah Faruk Çiftler

YAZAR-ŞAİR

HÜŞYÂR- A. Faruk Çiftler
ZİVEKÂR SELİM- M. Musa Bakar
MÜŞAHİD- Alibaz Dursun
AFRASIYAB- İ. Ethem Erdoğan
MUŞTU- Akif Akyıldız
GARİBYOLCU- Furkan Demir
FUÂD- Fuat Sarı
MEYYİT- Said Akça
DİRİLİŞ ERİ- M. Fatih Tiftik
VEFA- Zahid Emre Öndin
ALİ RIZA- Ali Rıza Türkmen
ZİRÜH- Mert Sönmez
ADEM- E. Şamil Kiraz



Gözü Yaşlı Topraklar	04
Filistin, Biz ve Diğerleri	06
Meyyit-Şiir	08
Mazlum Şehir	09
Yitik Kudüs	10
Ali Rıza-Şiir	11
Diriliş Eri-Şiir	12
Yayla	14
Ayna	16
Zivekâr Selim-Şiir	18
Vefa-Şiir	19
Tereddüt	20
Zivekâr Selim-Şiir	22
Zîruh-Şiir	23
Hep O Hayal- I	24
Hüşyâr-Şiir	26
Meyyit-Şiir	27
Ölü Bir Yazar Bize ne Anlatabilir	28
Fuâd-Şiir	32



بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

Kudîrden

Evvela “Bismillah”. Her hayrın başı. Ortada “Fikrullah” ve sonra “Elhamdülillah”.

Elhamdülillah insan olduğumuzu hatırladık ve hatırlatmaya çalıştık insanlığı, insan olana. Hangi nimetler içinde boğulduğumuzu yazdık. Bir de yoksulluğu yazdık. Madde içinde mânâ yoksunluğunu. Elahmdülillah diyorum. Allah bizimle beraberdi. “Mahlâs Degisi” ikinci sayıya ulaşabildi.

Kudüs, dirilişin vilayeti. Şehirlerin şehri Kudüs. İlk kible, Mescid-i Aksa. Şu sıralar namert eller altında. Her iyiliğin sahibi, her kötülüğün bir nedeni vardır. Bu namert ellerin sebebini aradık zihinlerimizde. Çığırıldık kalbimizden geçenleri kalemlerimizle. Bir ufuk açmak için, düşündüklerimizin düşüneceklerimiz için teminat sağlaması için, Allah rızası için yazıya döktük sermayemizi. Başta bir kul olarak yazdık. Yarıdana kul olarak. Semî ve Basar’a kul olarak. Ve sonda İmam-Hatip talebesi olarak yazdık derdimizi, davamızı.

Şairler var aramızda, yazarlar, çizerler, düşünürler ve niceleri. Keşfedilmeyi bekleyen nice topraklar. Keşfe açık olalım. Allah izin verirse birlikte üstesinden geleceğiz kötülüğün. İyiliğe açılan kapı olmak ümidiyle...

Selamete...

AKİF AKYILDIZ



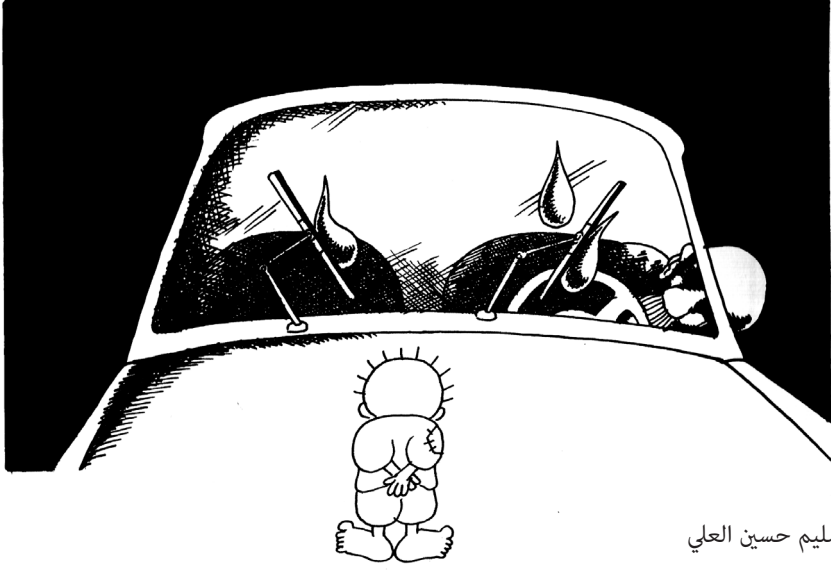
GÖZÜ YAŞLI TOPRAKLAR

16. yüzyılın başları. Yavuz Sultan Selim'in vefatının 4 sene evveli, 1516. Seferin adı Mısır. Hedef Kahire ve Kudüs. Mercidabık'a geldiği vakit Kölemen Ordusu karşısında büyük bir zafer kazanılır. Halep ve Şam elde edilince sıraya Kudüs alınır. Gazze önlerinde küçük bir birlikle karşılaşır Osmanlı ordusu. Zorlanmadan defedilir bu birlik de. Mehteranlarla, zafer nidalarıyla sahip olur Osmanlı, Yüce Kudüs'e. Törenlerle girilir Aziz Kudüs'e.

Osmanlı. İnanılması güç imparatorluk. İşte böyle törenlerle girdiği Kudüs'ü, dile kolay dört asır saadet ortamı içinde adaletle yönetir. Ya dört asır sonra? Burada başlıyor asıl hikâye işte. Neler olmaz ki dört asırda? Upuzun 400 sene. Bü-

yük Osmanlı İmparatorluğu da "Hasta Adam" denilecek hâle düşürülebilir elbet. Gelir çatar Dünya Muharebesi. Filistin Cephesi açılır. Albay subaylarını da ihtiva eden Türk ordusu bir tarafta. Durum vahim. Ne cep hane var ne kumanya. Kalanlar da yok denecek kadar az. Diğer taraf İngiliz önderliğinde İtilaf Devletleri. General Allenby 130 bin askerle dayanmış durumda Filistin'e. Yalnızca üç ay dayanabilecek Türk ordusu bu kuvvete. Ama direnecek yılmadan. Nereye kadar? Sonunda stratejik olarak geri çekilmek icap eder Yermuk Nehri'nin yakınlığına. Amaç nehri geçip direnişe devam etmek. İngiliz albaylardan Lawrence bunu tahmin eder ve Şerif Hüseyin başkanlığındaki hain bir gurupla ittifak





ناجي سليم حسين العلي

kurarak Türk ordusunun elini ayağını bağlamak adına demiryollarına, köprülere hatta erzak depolarına dahi saldırılar düzenler. Türk ordusu delicesine bir kuşatma altındadır. Hem içten hem dıştan eritmeye çalışılmasına rağmen Yüce Türk ordusu teslim olmaz. Allenby de anılarında bu amansız çarpışma için açıkça Türk ordusunu yüceltir ve şu sözleri sarf eder:

“Türkler; ürküten, delice bir mücadele gücüne sahip. Savaş kabiliyetlerini yitirmelerine rağmen hâle çarpışmaya devam ediyorlar. Bir avuç Türk, siperlerde mahsur kaldıklarını bile bile üzerimize ateş açmaya devam ediyor ve bu bize zaman kaybettiriyordu.”

16 Kasım. Yafa'ya -Kudüs'ün Liman Şehri'ne- İngiliz birlikleri büyük bir çıkartma yapar. Ne olursa olsun Türk

ordusu kahramanca çarpışmaya, direnmeye devam edecektir. Ama sadece üç hafta kadar dayanılabilir bu büyük çıkartma sonrasında. Türk Ordusu Zeytin Dağı eteklerindeyken Kudüs elden çıkar.

9 Aralık 1917! Artık Kudüs -Osmanlı'nın atardamarı- kan pompalamayı bırakmıştır. Buna mecbur kalmıştır. Osmanlı'nın canından bir can daha gitmiştir yaban ellere... Allenby uğursuz suratındaki gülümsemeye “Artık burada Türkler olmayacak!” diyebilecektir.

Dile kolay 30 bin şehid askerin kanıyla yıkanmış Kudüs topraklarını ağlayarak terk eder Osmanlı 1917'de.

O günden bugüne Kudüs de hiç gülememiştir!

FİLİSTİN, BİZ VE DİĞERLERİ

“Yemin ederim ki dünyanın tüm toprakları bir insanın kanını akıtmaya değmez.”

Cemil MERİÇ

Celladının ayak seslerini duyarak yaşamak zorunda kalan insanlar var bu dünyada. Genci, yaşlısı, kadını, çocuğu... Dışarıda son teknoloji ürünü silahlarıyla mukaddeslere saldırılmaktan sadistçe bir haz aldıkları belli olan Amerikan yetiştirmesi “kahraman” Rambolar tepinirken, tek çözümü her şeyini feda etmekte; dini için, vatanı için, ailesi için ruhsuz bedenlere cılızca direnmekte ve bu uğurda ölmekte bulan “yiğitler” var.

Yalnızca bedenler değil iğdiş edilen, zihinler de falakaya yatırılmış. Ramallah televizyonlarını pornografiyle işgal eden aşağılıkların verdikleri acıya ekledikleri hareketin açıklaması çocukça: “Abartma kardeş, şaka şaka!”

Binlerce ışık yılı uzaktaki keşfedilmemiş bir gezegende değil, hemen yanı başımızda bunlar yaşanırken cinnet halindeki memleketimin bölünmüş aydınları endişe verici hallerdedir. Büyük kısmı zulmün ağzından şalya saçan bir canavar olduğunu kabullenmişken bir diğer kısmı boyut değiştirmiş. Kendi boyutlarında korunmuş temkinli entellektüelleri, İsrail’in teknolojiyle kafayı bulmuş ne-

oliberalist gerçekçileri, “Filistin’i tutmak zorunda mıyız?” diyen “bağımsız” düşünürleri ve yıllardır tekrarlananlar: “Araplar bize hainlik ettiler, KKTC’yi tanımadılar, MOSSAD olmasaydı Apo’yu yakalayamazdık.” vs. vs.

“Aforizma kasmak” hariçi pek de bir marifeti olmayanlar yaşamlarını devridaim ettirirken, fiili livata mağdurları geliyor gözümün önüne. Yaser Arafat nezdinde ve herkesin gözü önünde yapılanın iğrençliği, ölüm korkusunun üzerinde bir yerde. Bir benzerini Hitler Almanya’sında görebiliyorum. Irza geçmenin “medeni” dünyadaki konumu: ıslah edilmesi gereken yerli halktan sorumlu, nekrofilyanın sarıp sarmaladığı, insanlık -siz deyin medeniyet- elçilerinin valizleri.

Küresel oligarşinin bir dayatması mıdır bilinmez, geçmişle bağlarını kopartmış, fazlasıyla modern birkaç “aydın” tekrar konuşuyor: “Elin Arap’ından bana ne, kim oluyor bu ilkeller?” Mazlum olmaktan tanışıyoruz, diyorum. Sonra birkaç çirkef yüz, “Osmanlı emperyalistti zaten, bak Ermenileri de kesmişiz. Nereye mazlumuz?” diyor. Ne zaman katılaştı kalpler, merak

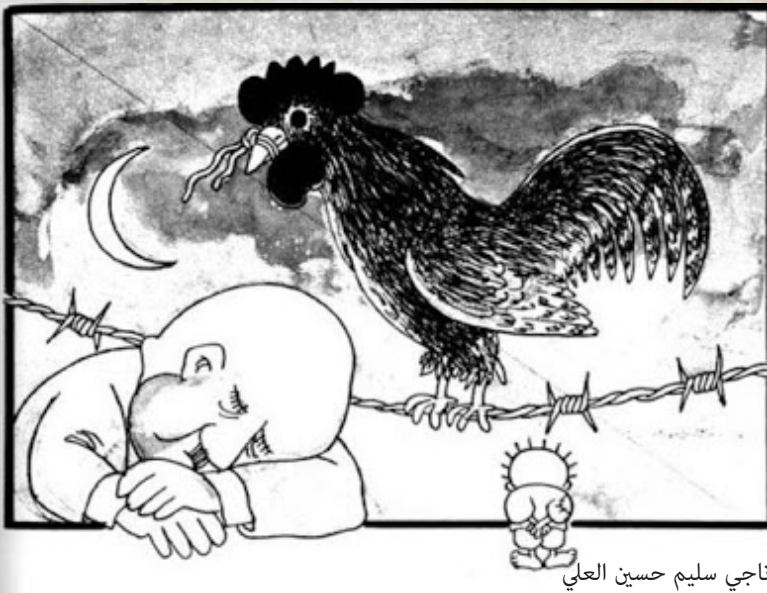
ediyorum. Bir şeye sırf haksızlık olduğu için bile dur diyemiyor muyuz?

Fakat garipsemek hata bu vahşiliği. Biz Müslümanların Allah inancından oldukça uzak tanrıları var ki! İmam-cemaat örneğinden yola çıkılabilir. İmam abdestsizse cemaat ne yapsın? Aynı doğrultuda Kenan'ın Yehovası da hiçbir zaman âlimimutlak bir tanrı çizgisinde değildi. Hatadan münezzeh değildi, "Âdemi yaratmış olmaktadır" pişman olabildiği gibi, zaman zaman "tamahkâr, huysuz, kan içici, karpisli ve asık yüzlü"¹ olabiliyordu. "Yayılmacı ve emperyalist bir tanrı"² idi. Vaad ettiği toprakların bile kılıç zoruyla alınması gerektiğini söyleyen bir savaş tanrısı idi. Hal buyken vahşetin bu kadar köklü olması kaçınılmaz elbette. Nihayetinde muasırları tarafından vahşi Hıristiyanlardan kurtarılmaları

bile asırlar süren birikimi bozguna uğratamamış olsa gerek. Doğası gereği ya da değil, Yahudi ya da değil, neredeyse tüm dünya tarafından güle oynaya kabul edilmiş bir dehşet yaşıyor. Şu oldu da bu oldu, bu olmasaydı o olurdu gibisinden nedensel çıkarımların konumumuz itibarıyla pek bir değeri yok. Dışarıda ateş var. Yüzyıllar boyu zulme maruz kalmış ve vahşeti içinde büyütmüş bir halk başka bir halka zulmediyor. Rahmetli Meriç'in hüznünü seziyorum. İnsan olmayı unutan insan! Ah, hayat çok tuhaf.

- 1.History of Civilisation, Cilt 1, Will Durant, 310.
- 2.A.g.e 310.

AFRASİYAB



ناجي سليم حسين العلي

Bir damla yaş akıyor yere
Gönlümüzdeki umutları götürerek
Acımızı tazeleyerek

Sonra peşisıra geliyor hıçkırıklar
Gözlerimi kapıyorum titriyorum
Kurumuş bir yaprak gibi savruluyor hayat

Düşünüyorum bir an
Gözyaşım nesin sen ve neden ağlıyorum
Ne güzel modamla, telefonumla yaşıyordum

Peşimi bırakmıyor o kanlı gözler
Ateşlerde eriyip savrulan bedenler.
O ana neden rastladım
Ve hala duruyor bardağımda kolam

Bir anda sıyrılıp dünyamdan
Yere damlayan gözyaşlarıma baktım bir an
Her damlası Kudüs damlıyordu yanağımdan

MEYYİT

MAZLUM ŞEHİR



Kudüs; içinde Süleyman Aleyhisselam'ın bize emaneti olan Mescidi Aksa'yı bulunduran kutlu şehir.

Kudüs; Gaye insan-Ufuk peygamber'in Allah katına yükseldiği Miraç Gecesi'ndeki ilk durağı.

Kudüs; İsrailoğulları işgali altındaki mukaddes belde.

Yıllardır Selahaddin Eyyubilerini bekler bu mazlum şehir. Yeniden İslam coğrafyası ile kucaklaşmayı bekler sabırla. Fakat katledilen ve zorla göç ettirilen binlerce Müslüman sakinine, yıkılmaya çalışan Mescidi Aksa'ya, Arakan'a, Suriye'ye, Türkistan'a ağlar aynı zamanda.

Hiç bize ait değilmiş gibi kabul ettirilmeye çalışılan, fakat ruhu ve cismi ile bize ait olan bu şehri, yeniden Alemler İslam'ın parlayan yıldızlarından biri haline getirmek için önce onu

kalplerimizle fethetmek gerekir. Kalplerde ve akıllarda hep Kudüs'e bir hasret, iman ve umut beslememiz gerekir. Bu his öyle kuvvetli olmalıdır ki; gün geçtikçe büyüyen, artık kalplerimize sığmayıp başka insanlarla paylaşma ihtiyacı hissedeceğimiz; Fatih Sultan Mehmed'in, Tarık bin Ziyad'ın, Seyit Onbaşı'nunki kadar güçlü ve sağlam olmalıdır. Nuri Pakdil'in deyişi ile "Ben Kudüs'ü kol saati gibi taşıyorum" diyebilmek gerekir.

Yani aşık olmamız gerekir Kudüs'e tam manasıyla, her gece rüyalarımızı süslemeli Kubbetüssahra ve Mescidi Aksa. Elbet kurtulur bir gün, çevresi mübarek kılınan Aksa.

ADEM

YİTİK KUDÜS

Mukaddes olandı, takdis edilendi Kudüs. Kıymeti âli olunca silahlar susmadı o mübarek mekânda, savaşlar hiç bitmedi, kapısını çalan huzuru hep geri çevirdi. Bunlar müşerref olmanın verdiği hususiyetlerdi.

Neden peki? Bu malik olma çabası niye?

İlk kıblesiydi İslam'ın; her mezhepte, her dinde mümeyyizdi, evrenseldi. Hani Hz. Süleyman ki imar etti seni, Hz. Mer-yem ki mihrabında rızık buldu, Hz. İsa da Hz. Yahya da sende buldu özünü, bütün bir enbiyanın muştusuydun, o yüce kitap bile seni andı her an...

Ağlıyor artık Kudüs yırtıyor, çatlıyor hatta isyan ediyor, dilsiz, dudaksız. Hitap ettiği kesim ise gözsüz, kulaksız. Bir tesiri yok bu sayhaların çünkü:

Bir Ömer bekliyordu arza adalet getirsin
Bir Nureddin bekliyordu Selâhaddin yetiştirsin
Bir Osman bekliyordu ki oğulları fethetsin
Ağla Kudüs ağla elbet bir gün bizimsin...

“Örümcek ne havada, ne suda, ne yerdeydi, hakkı görmeyen gözlerdeydi.”

Ne yüce davadır üstlendiğin Kudüs. Kazmaktan yorulmadılar mı ki atlatmadığın hendede kalmadı, sen sabrettikçe onlar azdı.

O geceyi bekliyorsun, israyı, Kainatın Efendisi'nin ayak seslerini. Gelir de miraca yükselir belki. Avuç avuç müminler müşahede eder de dirilişin burada vâki olacağını anlar belki, miraca yükselmek için Kudüs'e uğramak gerektiğini.

Şimdi neredesin ey Kudüs! Nerede kaldı o ihtişam, nerede kaldı o huzur. Seni paylaşamayanlarda asıl kusur. Terk etmediler bir türlü, yalnız bırakmadılar kendi başına. Müsterih olma hakkını elinden aldılar.

GARİB YOLCU

Savaşlar nice insanlar katlettiniz
 Aslında hepiniz atılacak bit atlettiniz
 Ey insanlar nice insanlar hallettiniz
 Kendinizi bir hiç uğruna mahvettiniz

Ezanlar cihad sesleri
 Camiler Cihan miğferi
 Müminler Allah'ın eri
 Artık cihad vakti geldi uyan yiğidim

Kastettiyse eğer hain
 Çabuk cihada in
 Onların yeri in
 Artık cihad vakti geldi uyan yiğidim

Bu devlet niceleri gördü
 Düşmanlar devletin başına hep çorap ördü
 Aslında onların gözü hep kördü
 Artık cihad vakti geldi uyan yiğidim

Davaya inanmışsak ne olmuş
 Yobaz olana mı dokunmuş
 Aslında kim belli okumuş
 Artık cihad vakti geldi uyan yiğidim

Temel amaçları çok laf az iş
 Yaptıkları yıkış
 Tek anladıkları sev..
 Tek yaptıkları boş iş

Bir zaman Kuran'ı yasakladılar
 Aslında hakikati sakladılar
 Sonra kendilerini hakladılar
 Cihad vakti geldi uyan yiğidim

ALİ RIZA

-I-

Saraylar yıkılıp, ateşler söndü.
Kudüse bakan
bir avuç kuma
gül kokusu indi.
Ulu Mescid artık geceyi beklemektedir.
/Çünkü gece yanında
gül kokusu getirir
Ay geceleyin yarılır ikiye
yürüyüşler, hep
geceleridir.
ve şiirler, hep
geceleredir./

-II-

Gece
olanca karanlığıyla gelince,
dolunca Sahra tek bir nurla
sarıncı Akşa'yı yükselen ışık,
Artık kavuşma vakti gelmiş demektir.

-III-

Gül, yerini ve yârini buldu.
Ay'ın bir yarısı Kudüs'e doğdu.

-IV-

Ateş, Kudüs'ün önüne geçiyor.
Filistin'e
Odun taşıyanlar girdi.
Kudüs ancak İbrahim'dir şimdi.
Tuğlalarımızı hazırlayıp,
Kanadımızı gerelim kardeşlerim

-V-

Kudüs ile kıracağız
taştan putlarını
dünyanın.
ve Ateşi söndüreceğiz
yüreğimizden
-Ateş en iyi
geceleri gözükür.
Şiirler hep gecelere yazılır

-VI-

Hayal değil kardeşlerim
geceyi bekliyoruz.
Yola çıkışlar hep
Geceleridir.

DİRİLİŞ ERİ



YAYLA



Beni yine kral ağacının kokusu uyandırdı. Yine Haymaçınar'dan gelen sela içime bir üzüntü vurdu. İhlamur ağacının altındaki kuşlar ve yukarıdaki dağ tarafından gelen keçi sesleri ve bu seslerin birleşip sanki bir melodi oluşturması beni büsbütün büyülüyordu. Zaman geçmek bilmiyor, saatlerin tik tak sesleri yerine yaprakların hışırtıları kulaklarımızdaki yerlerini alıyordu. Yaylada mekân mefhumu yoktu sanki. Her taraf uçsuz bucaksız vadilerle ve ovalarla doluydu. İnsan burada ne yapacağını, ne zaman ve nerede yapacağını düşünmü-

yordu. Gündüzleri ise tavandaki boşluklardan üfleyen rüzgarı sabahları ise kurbağaların bir koro halinde vrak, vrak diye bağışmalarını dinlemek benim için bir zevk halini almıştı.

Yarın Sebzeci Orhan bize gelecek ve beraber ceviz ağacı ile Kral ağacı denilen Koca Çınar'ı budayacağız. Biliyor musunuz? Tabii ki bilmezsiniz. Siz şehir çocukları için ne kadar üzülmüyorum. Çünkü bende bir zamanlar öyle ürkütücü binalar arasında yaşıyor ve şu an yaz kış yaşadığım yaylaya sadece tatillerde geliyordum. O zamanlar yayladan korkan böcekler-





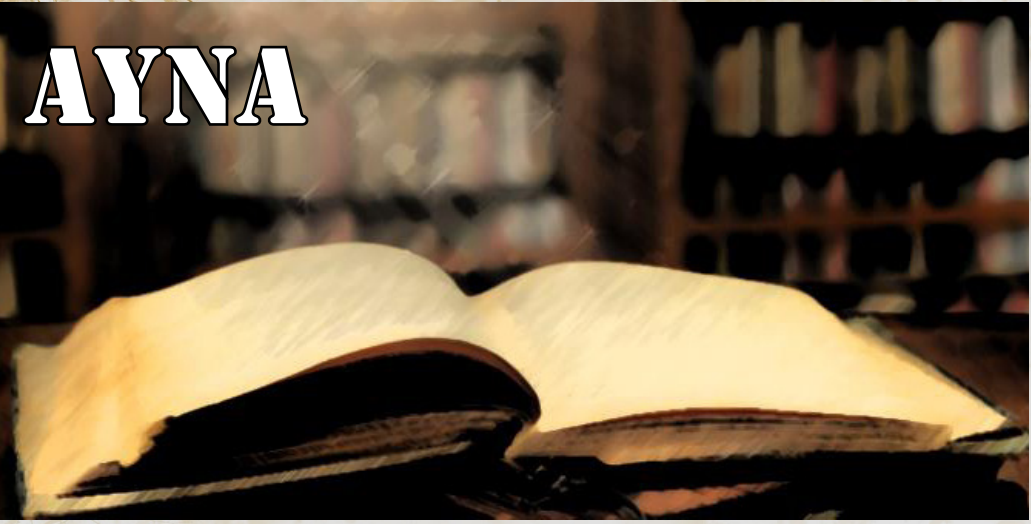
den korkan şehirdeki ışıklardan dolayı göremediği yıldızları yayladan öğrenen ve zamanı burada öğrenip aklındaki zamanı da burada yok eden bir çocuktum. Sadece misafir olduğum için sürekli bir gizem ile ilişkilendirirdim yaylayı. Yıllar süren bir tecrübeden çıkardığım yaylanın tek gizemli yanı başlı başına yayla olmasıydı. Çünkü yayla bizim için yani sürekli yaylada, kırdada ve bozkırdada kalanlar için sadece kalınacak ve barınılacak bir yer değildi. Aynı zamanda bir ruhtu ve o ruh bizimle oldukça dünyayı karşımıza alabilecek kadar güçlü olurduk.

Siz benim yazdıklarımı da yanlış anlamayın. Biz yayla'da sadece yatmıyoruz. Sabah na-

mazından sonra uyumaz güneş gelene kadar tarlaya gidip tarlanın kaba işlerini yapar, güneş doğunca ise evimize döner evin işlerini yapardık. Tarla işi ve ev işi biter kendimize yeni bir iş bulurduk daim. Evin bir tarafına bir sofa ekler orayı beğenmez diğer tarafa koyardık. Bu iş böyle sürüp giderdi. Bir de yaylada en çok ihtiyaç duyulan şey ise komşuydu. Komşular bizim için vazgeçilmezdi. Mesela Sebzeci Orhan ile ben. Biz dostluğumuz gereğince birbirimizin bahçesinden bir şey almamız gerekse sormazdık. Biz böyle gördük, böyle büyüdük...

HÜŞYÂR

AYNA



“Aynı şekilde halk da bir âlim-i gayri amili görse onun sözlerini ya yalan olarak vasıflar yahut hareketlerinde hiyle veya riyaya saptığına inanır. Bu konuda Şeyh Ebu İshak, Şirazi’den naklen şu beyti tercüme etmiştir:

Çün helal ile haram sana bildirdi Huda

Pes muradı hak ameldir olma andan sen cüda
Keza şu tercümeyi de...”

(M. Tayyip Gökbilgin, Taşkoprüzâde ve İlmî Görüşleri, İTED, VI/1-2 1975-1976)

Gitmiyor. Bu kelimeler, tabirler, cümleler beynimin içinde dolandıkça düşüncelerimi çıkmaz sokaklara sevk ediyor. Kim verdi bu makaleyi elime? Sözde milenyum çağı değil mi yaşadığımız? İçtiğim filtre kahvenin etkisi geçmiş olacak. Göz kapaklarım yer çekimine karşı meydan okumayı reddedercesine iniyor. Gözlerimin önüne siyah bir perde çekiliyor. “fuvufu fu vu!” Bu ses ürküttü beni. Kaynak telefonum. Şeytanın mutas-

yonu uğramış versiyonu diyorlar. Bildirim penceresi. “Bugün Allah için ne yaptın?” yazıyor. Namaz kıldım, Kur’an okudum, birine yardım ettim. Sahi bunları Allah için mi yapmıştım? Yoksa kendim için mi? Tartışılır. Bir kenara bırakalım bunları.

Birkaç şey karalamadan bırakmam ölümden bir parça uykuya kendimi. Bir defterim var. Ünlü kişilerin sözleri, okuduğum kitaplardan alıntılar, sevdiğim şairlerden şiirler, yeni duyduğum şeyler, anekdotlar dolu bir defter. Defter önümde. Kalem. Nerededir bu kalem? Evet. Bulundu. Şöyle yazıyorum sıradaki sayfaya:

“Sevseydik gerçekten olur muydu bu dertler
Geleceğe merak neden, nasılsa geleceken
Hakikat sevemedik, terk etti mazi-dekiler
Mühim olan hissiyat doğru! Bize ne gelecekten?”

Kimin bu dörtlük? Unuttum adını şairinin. Fakültede okumuş-

tu bir arkadaşım. Ezberlemiğim. Adet yerine geldi. Kar var dışarda. Yorganı çekiyorum üzerime. Göz kapaklarımı bıraktım. Şimdi siyah perde önümde. Biraz vakit geçiyor. İki kişi var perdede. Biri kız biri erkek. Fazla yaş yok gibi aralarında. Arka plan siyahlıktan arındı. Bir dağ eteğine dönüştü. Kayalık bir yer. Kız orta büyüklükte bir taşta oturmuş. Kızın elleri kanlı. Bir deve dikenini tutuyor. Aralarında kısa bir diyalog geçiyor. Kız başlıyor sözlerle:

- En sevdiğim çiçek dağdaki diken. En sevdiğim hayvansa çöldeki deve.

- Niye ki kız?

- Onlar kadar dayanıklı olmak isterdim.

(Propaganda Filmi, Sinan Çetin, 1999. Kemal Sunal'ın son filmi.)

Kızın cümlesi bitti. Karanlık hâkim oldu tekrar. Bir sinema seyircisi gibiyim sanki kendi rüyamda. Tek fark perde siyah. Kaç kişi rüyasında kendisini düşünebilir ki? Bekliyorum. "Çıt çıt!" Görüntü geliyor. Aa! Bu filmi izlemiştim. Adı neydi? Haydi. Bilinçaltımda bir yerlerde olmalı. Zorluyorum kendimi. Adamın suratı çok tanıdık. Evet! The Thin Red Line. Ses bu sefer çok yüksek. Bir adam suçlarcasına bağıyor sanki.

- İteni iterler. Bunu sakın unutma! Bu hayatın gerçeklerinden biridir. İtenler, itilir.

(The Thin Red Line, Terrence Malick, 1998. II. Dünya Savaşı sırasında bir gurup asker anlatılır.)

Alakasız şeyler. Uykudan

sıyrılıyorum yine bir sesle. Bu ses tanıdık. Bizim şeytanın alarmı. Saat 9! Tüh, yine kaçtı namaz. Zaman kaybetmeden kaza kılmak gerekirken oturuyorum masanın başına. Bu gördüklerimin bir manası olmalı. Ve okuduklarımın. Makaleyi aldım. Son okuduğum yer. Alimin sözlerine, amellerinin muhalefet etmemesini ve söylediklerini uygulaması gerektiği vurgulanıyor. Şiir geçmiştekilerin gerçekten sevmediğimiz, hissedemediğimiz için geleceğimize yön vermeyeceğini dile getiriyor. Hatırladım. Rüyanın ilk sahnesi de bir filmde. Propaganda'dan. Ne diyordu kız? Sanki yaşamış gibiyim. Diken, deve, dayanıklılık. Ve ikinci perde. İteni iterler. Maddelemeye çalışıyorum.

* Lafzın âmili olmak

* Gerçek sevmek, hissetmek

* Dayanıklı olmak

* Hor görmek

Bir çan çınladı vücudumda sanki. Hatalarımı yüzüme vuruyordu bu maddeler. Ne yaptıysa hepsini! Henüz birkaç gün içinde yaşanılanları. Söylediklerimin faili olmam gerekiyor. Baş koyduğum olduların peşini bırakmamak gerek. Bu da sevgiden geçiyor. bir de çok çabuk pes ediyorum. Doğru, bırakıyorum en küçük bir zorlukta. Aslında herkesi hor gördüğümden oluyor bu. Ben yapamazsam hiçkimse yapamaz edası.

Hayatınızı kontrol altında tutun. Biraz düşünüp kafa yorunca aslında, anlıyor insan her şeyin karşılığı var bir nebze de olsa bu hayatta. Görmesini bile ne bütün uyarılar ardı arkasına...

MUŞTU

YÜRÜYÜN ATLILAR

Yürüyün atlılar
Düşmanın üstüne
Zekâtını vermeyen
Mürtedin üstüne

Elimizde kalem ile
Kalbimizde aşk ile
Yürüyelim atlılar
Bizi yok sayan
Kâfirin üstüne

Yürüyelim atlılar
Daha da vahim olan ki
Onlar Müslümandır
Kimliğinde İslam
Hayatı Amerikandır.

ZİVEKÂR SELİM

MAHLÂS

Silindir gün gün harfler, teker teker...
Ne hasret kalır kağıtta ne de keder...

Hayat bu üç günlük dünya misali,
Dün bitti, bugün biter, yarın ebedi...

Ezanlar eşlik ediyor benliğime,
Kalbime anlatıyorum seni, ıssız bir gece...

Sevgili diyor; elim gözüm dilim kalbim,
Kabullenmişler sen olduğunu en sevgilim.

Anlatılabilir mi sevgin fani dünyada,
Anılır ismin bekleyen yarda beklenen yarda.

Ey sevgisi, gönlü en yüce olan kul!
Sen ki bana bize değil aleme rasul!

Karışınca geceler gündüzler sessizliğe,
Sevgili Kevser'de buluşmak duası ile...

VEFA

TEREDDÜT

Dörder dakika arayla gördüğü rüyaları tekrar tekrar zihninde canlandırmayı denerken vücudunu hiç boşluk kalmayacak şekilde saran rahatlama hissine kapılıp tüm düşüncelerini kapı dışarı etti. Gözlerini açıp açmama konusundaki tereddüdü; biraz evvel tahayyül etmiş olduğu bir adamın intihar edip etmemek arasındaki tereddüdüne eşdeğer denebilirdi. ‘Sonuçta tıpkı ölüm gibi gözler de başka bir âleme açılıyor.’

İşte bu düşünceler akıp geçerken aklından göz kapaklarının ardına parlak ve görünmediği halde ilgi çekici bir ışık vurdu. Tahayyülünde birden bire karanlık, rutubetli ve bir o kadar da soğuk olan bir tünel belirdi. Her zaman olduğu gibi zihnine hâkim olamama illeti baş göstermişti. Kulakların duymaması gereken - zira sağır etmemesi halinde gönüllere korku bulaştırabilecek güçte olan bir ses tünelin bir tarafında hızla yaklaşan ve büyüyen ışıktaki maddeleşti. Birden yaklaşan bir tiren, durduğu yerin bu tirenin yolu olduğunu idrak etti. Yorgun, soluk benizli, hayatta çekmediği acı ve dert kalmamış bir adamı bu yola doğru ilerlerken gördü. Elleri kelepçelenmiş ve ayakları prangaya vurulmuş

gibi olduğu yerden bir adım öteye gidemeyip maddeleşmiş ışık huzmesinin hızla adamın üzerinden yahut içinden geçmesini izledi. Son kısımdan emin değildi zira adamın yüzüne siper ettiği kolu ile ışık huzmesinin merkezi birbirine değmeden uyanmıştı.

Gözlerinin açık olduğunu fark edince ilk saatine baktı. Her zaman olduğundan farklı değildi. Bir dört dakikalık rüya daha görmüştü. Rüya sırasında ve öncesinde zihni onu dinlemiyordu. Yatağında yavaşça doğrulurken gördüklerinin aynı babasına ve büyük babasına olduğu gibi kendisini de çıldırtacağını düşündü. Sonra onlarca kurt tarafından sarılmış bir koyun yahut boynu aslanın ağzında olan ceylan gibi kaderine razı olmak geçti gönlünden. Sonra başka bir çaresi varmış gibi düşünmek hoşuna gitti. Birden bir tereddüde daha meyletti. Kahvaltı mı hazırlamalı, güne televizyonla mı başlamalı? Bu iki seçenek aklını doldurmuşken o en cazibelisi olan geri yatmayı seçti ve geri yattı.

Başı yastığa değer değmez kendini zifiri karanlık bir mekânda yalnız, sessiz ve arkası dönük devasa bir adamı izlerken buldu. Adam iri yarıy-

dı ve azalarında rahatsız edici bir orantısızlık seziliyordu. Elleri, kolları, boynu ve başı ayrı ayrı insanlardan alınmış gibiydi. Bu garip ve korkak adamın masasında gümüşî renkte, çok pahalı olduğu kabzasında bulunan kuka üzerine altın işlemlerden anlaşılan bir altıpatlar mevcuttu. Adamın sağ eli bu silahın yanı başında iken sol elinde basit ve ucuz bir çerçeve içine aceleyle iştirilmiş bir hanımın silueti bulunuyordu. Adamın aheste akan gözyaşları, arkasından gelenlere yol gösteriyor, ince ince boğaza iniyordu. Adam kendisinden beklenmeyecek şekilde çevik bir hareketle silahı kavradı ve elmacık kemiğinin biraz üstüne yaslayarak ateşledi.

Uyandı. Ne gördüğünü düşündü. Silahın ateşlenmesinden emin değildi. Patlama sesini duyar gibi olup uyanmıştı. Saate bakmaya tenezzül bile etmedi. Çabucak yataktan çıkıp kumandaya sarıldı. Televizyonu açıp mutfığa geçti. Sabah bülteninde anlatılanlara kulak verip haberleri öğrenmeye çalıştı. Pek bir şey yoktu. Birkaç çatışma, yeni bir yemek tarifi, doğalgaza gelen zam ve üç intihar vakası. Rûya gören adam hep aynı olaylar diye düşünürken denizin karşısındaki bir okur yazarın zihninden kalemine dökülen şu cümleyi okudu: Her tereddüt bir intihar ise hangi seçenekte öleceğiz?

ZİRÜH



Sorular vardır
Cevaplanmayı bekleyen
Sorunlar vardır
Çözülmeyle bekleyen

Savaş ve barış
Aşk ve nefret
Küfür ve iman

Zıtlıklar arasında tek doğruya
Devinimi her an
Ve her mekân kendi içinde
Duruşu
Dünyaya karşı

Ne olduğu değil
Asıl değil midir nasıl
Tek doğru var! Allah
Velhasıl.

ZİVEKÂR SELİM

Durma kardeşim!
Sen durunca bir nesil duruyor.
Seninle birlikte bir umut duruyor.
Sakın durma kardeşim!

Her iklimin bir soğuşu var.
Unutma kardeşim!
Sen unutunca bir devir unutuyor.

Nefisler nefeslerde kavrulur,
Sonra biz beyaz kalın bir perdede
Tekrar tekrar doğarız.
Aynı fikirlerle farklı bedenlerde.

Ara sokaklarda, sapan ve sopalarla
Serpilir ve gürleşiriz.
Merak etme kardeşim!
Biz senin için ölüp ölüp diriliriz!

ZİRÜH

HEP O HAYAL-I

Her zamanki gibi yine aynı saatte, aynı Haliç vapurunda ve aynı yerimde oturuyordum. Her pazartesi karşımda oturan, orta boylu, ince ve sert bakışlı adam yerinde yoktu. Acaba neden gelmemişti? Yakını mı ölmüştü, hastalanmış mıydı, yoksa başka bir şey mi olmuştu diye kendi kendimi yerken birden bir el dokundu omzuma. “Evlat beni tanıdın mı?” dedi. Ben dondum kaldım. Onu göreceğimi hatta onun hala yaşadığını ummuyordum bile. “Siz, siz nasıl girdiniz buraya?” dedim. Çünkü biraz sonra tanıyacağınız insan; telefon kullanmaz, otobüse binmez ve hatta onun kimliği dahi

yoktur. O yoktur, yok olmuştur. Bana güler yüzlerle bakan Seyfi Baba ilerideki vapurun kapısında duran heybetli adamı göstererek, “İşte bu benim evladımdır.” dedi. Ondan sonra ise karşıma oturdu. Ve dedi ki, “Ey Oğul, sen kendini bu bataklığın içinden kurtarmak istiyor musun hala onu söyle bana.” dedi. Ben çok düşünceliydim çünkü yıllar öncesinde olan manevi bir tat arayışlarımı kökünden kesip dünyevi bir hayatı köklendirmiştim içimde.

“Behçet, bilirsin sen benim evladım gibisin. Hatta evlattan da ötesin. Bunu böyle bil.





Sana demek istediğim evlat bu dünyevi hayattan hiç zevk almadığını bilirim. Zaman geçmekte evlat, zamanın kıymetini bil! Eğer zamanın ve mekânın kıymetini bilirsen, zaten zamanın ve mekanın önemi kalmaz senin için.” dedi ve bana bakmaktansa yere doğru bakıyordu.

Kendimi hayatımda hiç bu kadar garip hissetmemiştim. Çünkü sanki ağzımdan çıkan her söz sadece dünyayı değil onun misliyle ahiretimi de değiştirecekti. En azından bana böyle geliyordu. Ama nefsim çok ağır geliyordu bu söyledikleri. Düşünce algım yok olmuştu resmen. Çünkü tüm dünyevi hayatımı bu sözleriyle lime lime

etmişti Seyfi Baba. Seyfi Babal Karşıma baktığımda Seyfi Baba yoktu. Ayağa kalktım ve etrafıma baktım ancak hiçbir yerde yoktu. En son aklıma oğlunun yanına gitmek geldi. Ve oğlu şansına hala aynı yerdedi.

“Seyfi Baba nereye gitti?”

“Seyfi Baba mı o da kim? Yoksa sen babamı mı diyorsun?”

“Evet, babanız, oğlu olduğunuzu o söyledi bana.”

“Benim babam yıllar önce öldü.”

Devamı gelecek...

HÜŞYÂR

AŞKIN “KAN”UNU

Kan sandı sarıldı bana
Akan şeyi damarlarımdan
Oysa benim için
Sadece kırmızı bir mürekkepti

Ona yazmaya değerdi
Yazmak da ona
İster mürekkep olsun, ister kan
Yazdığım şiirleri anlatmaya değer

Ve tükendi ömrüm
Akan kanlarımdan
Sonra dile geldi ölüm
Şiirler yazıldı,
Akan kanlarımdan...

HÜŞYÂR

Kalp ve göz artık üç noktanın ötesinde
Medeniyetler düşen fidanların gölgesinde
Yaşarken baktı arkasına insan
boş kalmış anlaşılammış insan sessiz yığın
Düşünceler yığılmış kiler kiler

Saplanmış maziye hayatlar çıkmaz
Bu ümmet alıştı artık yapılanlar yakmaz
Sadece suçlu arar gözler ve vicdanlar
Hadi sende! Çözüm olmadan ne yazar
Ruh susuz kalb Leyla'sız eller kalemsiz
Ve bunları unutturan biz

Cesaretin varsa bakmaya devam et arkana
Sessiz yığınların üstüne çık ve başla haykirmaya
İste eserim, işte niyetim, susturdum sizi
İşte ahlakınızda sivrildi diliniz gibi

Ey insan cesaretin varsa konuş haydi
Tabi ya konuşursan uzzan yıkılır değil mi?
Kölelerini alırlar elinden (rüzgar gibi)

Ey insan kır bu paslı zinciri
Attır bu kalbi yirmilik genç gibi

Düşmesin artık kalemler yüreklerden
Sokaklarda gezsın sancaklı gençler
Ellerinde altın yaldızlı Kuran -ı Kerim' ler
Birileri fark etsin artık geçmişteki yıldızı

MEYYİT

ÖLÜ BİR YAZAR BİZE NE ANLATABİLİR?

KİTAP İNCELEMESİ

Ölü Bir Yazarın Anlattıkları-Ömer Faruk Dönmez- İz Yayıncılık

Ömer Faruk Dönmez, Adanalı bir edebiyat öğretmeni. Onu, bilhassa Cafcaf Dergisi'ndeki yazılarıyla tanıdık. Dergide parça parça yayınladığı "Hamza", kitaba dönüşerek Dönmez'in daha fazla tanınmasına vesile oldu. Dönmez'in ilk kitabı "Hep Aynı Hikaye"den sonra anlatımında ciddi bir değişimin söz konusu olduğu söylenebilir. "Hep Aynı Hikaye" ve "Bir Kitap Bir Balta"daki hırçın, delişmen hatta obsesif tavır büyük ölçüde kendini koruyor evet, fakat yer yer "zorlama" denilecek türden okuyucuyu yoran üslup kendini çok daha akıcı ve sağlam bir anlatıma bırakıyor.

Burada yazarın Cafcaf'ta parça parça yayınladıktan sonra 2013 yılında ilk baskısını yaptığı "Ölü Bir Yazarın Anlattıkları" kitabını ele alacağız.

Her şeyden önce, kitabın türü konusunda bir şey demenin güç olduğunu belirtmek gerek. Kitap, kurmaca gibi başlıyor, fakat ele aldığı konular itibariyle bir edebiyat düşüncesi kitabı halini alıyor.

Kitap, "**Ben, yıllar önce ölmüş olan, fakat yazmadan bir türlü vazgeçemeyen bir yazarım.**" (sf. 1) cümlesi

ile söze başlıyor. Kısa bir girizgâhtan sonra asıl mevzuya geliyoruz; fakat girizgâh kısmından kitapta az çok nelerden söz edileceğini çıkarmak mümkün. İbrahim adlı yazarımız Kürt milliyetçilerinin, ulusalcıların ve dincilerin -bu kelimeyi yazarın kendisi seçiyor, bunları "**dinci soslu sağ partililer**" olarak tanımlıyor (sf.12)- protesto ettiği bir meydanda çıkan kargaşada ölüveriyor. Bu ölüm şeklinden anladığımız kadarıyla yazarın birbirinden çok farklı görünen kesimlerin aslında nasıl aynı emele hizmet ettiklerinden bahsettiğini ve bu fikir akımlarına kapılanların nasıl sığ bir bakış açısı ve körlükle sokaklara döktüğü düşüncesinde olduğunu söyleyebiliriz.

Yine girizgâh kısmında özellikle seçilen kelimeler vasıtasıyla teli dil devrimine dokunduruyor yazarımız. Yazarın diğer kitaplarında da gördüğümüz; yazılarını çok beğendiğini söylediği Oğuz Atay etkisindeki ironik üslup, kitabın hemen her kısmında olduğu gibi burada da göze çarpıyor: "**Lüzumsuz tafsilatla, ah pardon, gereksiz ayrıntılarla sizleri boş yere meşgul etmek istemem.**"(S10)

Yazarın, “asıl söylemek istediklerim” diye nitelendirdiği sayfalara geldiğimizde belki de tüm kitabın yazılış gayesini açıklayacak bir cümle karşılıyor bizi: **“Edebiyat soyut bir bocurgattır, insanı süfli uçurumlardan çeker ve yukarı kaldırır.”** (sf.19)

Edebiyat, şiir ve tabii en temelde söz; sihirdir. Ve insan yazdığı her şeyden sorumludur. Yazar, bu düşünce etrafında şekillendiriyor yazdıklarını. Modernizmin etkisiyle gelenekten kopuşumuz, bunun sonucunda değişime uğrayan şiir ve hikâye. Bu iki tür için kayda değer görüşler öne sürüyor Dönmez. Şiir hususunda Şuara Suresinden yola çıkarak şiirin **“zulme uğrayanları savunmak”** (sf. 26) şeklinde çok temel bir ölçütünün olduğunu söylüyor; ve modern şiire getirdiği sıkı tenkitlerle -hatta keskin bir red durumunun söz konusu olduğunu söylemek mümkün- genç şairlere özellikle modern şiirden uzak durmalarını, ölçütü asla akıllarından çıkarmamalarını salık veriyor. Ona göre; modern şiir ‘parçalanmış modern zihnin’ yansımasıdır. Tabii bu kıssımları anlatırken de ironiden vazgeçmiyor yazarımız: **“Şimdi ha desem size bir ‘modern şiir’ uydurabilirim biliyor musunuz? Buyurun bakalım: ‘Yağıyordu yukardan kirli hü-**

da/ birikmiş tesadüfler/ (...)
/ ah kimse neden silmiyor
bu masaları/ gri hizmetçiler
kırmızı işçiler esrik/ (...)/ ve
direngen/ umutlar devşiren
/ parisin isli sokakları/ (...)/
gel diyor bana çocukluğumun
apartman boşlukları/ ah öm-
rümün boşlukları/ ömrümün
boşlukları’

Görüyor musunuz? İşte bu kadar! Vallahi billahi şurda ayaküstü iki dakkada uydurverdim. Adı az çok bilindik bir şair bunları imzalayıp bir edebiyat dergisine gönderse kesinlikle yayımlanır.” (sf. 27-28)





Ömer Faruk Dönmez

Yazar buradan yola çıkarak, son yıllarda benim de gözüme çarpan, edebiyat dergilerindeki kaliteli şiir azlığından ve edebiyat dergilerinin nasıl “çiçek-böcek” edebiyatı yaptığından bahsediyor.

Ve geçiyor “asıl alanımız” diye nitelendirdiği hikâyeye. Modernizme şiddetle karşı çıkan yazarımız, olay örgüsüyle yazılan edebiyat metinlerinde Cemil Meriç’in fikrini benimsiyor, romanın “gâvur” işi olduğunu belirten yazar, hikâyenin kadim bir geleneğin ürünü olduğunu ve bu türün en güzel örneklerinin Kur’an-ı Kerim’de verildiğini söylüyor. Bu noktada, edebiyat çevrelerinde çokça sözü geçen bir yazar olan Kafka’nın, “fevkalade sıkıcı bir yazar” olduğunu söylüyor ve edebiyatçıların gençlere bu tarz yazarları tavsiye etmelerine kızıyor. Pek tabii, Klasisizm, Egzistansiyalizm, Dadaizm gibi akımların “cümlemizin çarkına tüküren” akımlar

olduğunda ısrar ediyor. Sıkıcı edebiyat teorilerini bir kenara bırakıp “ahsen-ül gasas” olan Yusuf Suresinin yeryüzündeki en güzel edebi metin olduğunu söylüyor. Bunu anlatmak için, 160 sayfalık bir kitap için hatırı sayılır bir iktibas yaparak Yusuf Suresi’nin mealini vermekten çekinmiyor.

Kitabın büyük bir kısmında Yusuf Suresi örneğinden yola çıkarak öne sürülen görüşler destekleniyor kitapta.

Doksanıncı sayfadan sonra, modern insanın tanımı üzerinde biraz daha duruluyor, buradan da hareketle entelektüelizme ciddi bir eleştiri getiriliyor. Yine Cemil Meriç’in etkisini görüyoruz: **“Entel-dantel”** insanlar ona göre; **“mesuliyetsiz fikir züppeleridir.”** (sf.104-105)

Kitabın sonraki kısımlarında da yoğun bir şekilde Kur’an ve hadis iktibasları görüyoruz. Bu bağlamda, kitapta

öne sürdüğü asıl kaynaklara dönülmesi, yazılanların “lehv-ül hadis” kapsamına girmemesi bilfiil örneklendirilmiş oluyor.

Kitapta mevcut yaşayış düzenimizin sorgulanması gerektiği önemle vurgulanıyor. Kapitalistçe yaşayan insan Müslümanca düşünemez. Özellikle Müslümanlarda bariz şekilde gözükten zihni bulanıklığın bir an önce giderilmesi gerektiği üzerinde duruluyor. Bu da daha önce de kitapta sıkça geçen kapitalist-emperyalist-modernist yaşayıştan kurtulmakla olur. Tabii bunun ilk adımı olarak “mevcut halden rahatsızlık ve hoşnutsuzluk duymak” ön plana çıkarılmış: **“Olup bitenlerden ziyadesiyle memnun birtakım Müslüman kardeşler, şişiniyorlar, övünüyorlar, kokuşmuş ve bayatlamış meclislerinde kasıla kasıla gevezelik ediyor, (...) hoşnutluklarını izhar ediyorlarsa; yani elle ve dille kötülükleri ortadan kaldırma emri yerine getirilemediği gibi; kalben buğzetme bile ihmal ediliyorsa (...) burada ciddi bir ‘itikadi’ problem den söz etmek gerekiyor demektir.”** (sf.102)

Kitap genel manada yeni yazarlara tavsiyeler niteliğinde. Müslüman zihin yapısıyla ilgili tespitler ve çözüm önerileri de dikkat çekiyor.

Kitapla kafa karıştıran meselelerden biri şu; ilk kısım-

larda serbest nazım eleştiri yağmuruna tutuluyor, hatta reddediliyor. Fakat kitapta İsmet Özel şiirlerinden, Sezai Karakoç’un poetik düşüncelerinden örneklerle rastlıyoruz. Bu çelişkinin giderilmesi için “modern şiir”den kastının tam olarak ne olduğunu açıklaması gerekiyor.

Bir başka mesele ise romanın reddi. Bunun realiteye uygun olduğunu söylemek ne kadar doğrudur? Evet, roman dediğimiz tür Avrupa’da gelişmiştir, tecessüs ve günahları cehre çıkarma gibi etiğe aykırı iki olgudan beslenir; fakat yeni bir formla bizim yapımıza uygun hale getirilmesi mümkün değil midir? Mesela roman-hikâye arası bir tür. Batıdaki novellalara benzeyen, fakat tamamıyla bizden. Belki Mustafa Kutlu bahsettiğim yeni roman formuna emsal teşkil eder. Hem zaten onun tabiriyle kitapları ‘romanhikâye arası bir şey’dir.

Bu kitabı Ömer Faruk Dönmez’in diğer kitaplarında da az çok yer verdiği fikirlerin toplu ifadesi olarak değerlendirebiliriz. Tabii bir fikir kitabından beklenmeyecek akıcılıkta yazılması büyük bir artı oluyor. Zaten Ömer Faruk Dönmez okuyucusunun da ondan beklediği bu.

MÜŞAHİD

Kasvet veren mekanlarda
Rahatlatan mısra bizim
Korku saçan dalgalarda
Eğilmeyen Musa bizim

Yitik çocuklu babalara
Timsal olan Selma bizim
Gazze kokulu bombalara
Gögüs geren iman bizim

Yürek burkan acılara
Gülümseyen ana bizim
Sinsi gelen yılanlara
Topuk koyan yoldaş bizim

Çift tekerli sandalyede
Dimdik duran Yasir bizim
İman dolu yüreklerde
Ukde olan amaç bizim

Şehvet bakışlı Züleyha'ya
Yüz çeviren Yusuf bizim
Zinnureyn'e sahip olan
Haya dolu Osman bizim

Yetim kalmış çocuklara
Baban olan beyler bizim
Nicelikleri yöneten
Nitelikli gençler bizim

FUÂD

